

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמרא ויש עליו כזית
בשר במקום אחר אין צו:
(ב) תוס' ד"ה כשהוא וכו'
לרצח שפירש לעיל. ג"כ
פי' האי סוגיא ס"ל האי
טעמא משום הפסד קדשים
אבל לא כרצח דקאמר
דילמא אכיל נורא אלמ ס"ל
לדיכא ודאי הפסד קדשים:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הרי זה בל"ת
בדאמר פב"ש. עין לקמן
דף זה ע"א ברש"י ד"ה לא
מוציא: תוס' ד"ה משום
חשדי בהונה י"ל דאף
לרשעים. עין סנהדרין מה
ע"א תד"ה משמשין:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. [ד]קאי אקרא. מוס' מנינוט כח ד"ה אלה. ב. אבל הכא ובהחלוצ' אקאי אמדיד וכן להפדיד איהו נשנה תחילה. מוס' שאלן. ג. דאי אפשר שלא שגור. גורמרת מן המוח שבפנים. מוס' שאלן. וע' דהפ' ע"י גורמרת לא הוי קרא ודאכלו את הבשר דווקא כל הבשר, אם לא ע"י שבידה, כיון שאי אפשר שלא ישרוף מן. ד. דאז לא הוי נוגע

לֹא הָיָה קָאָמֶר כּוֹי. לַעֲלוֹת אֲחִילָה בְּמִקּוֹם שְׂצִירָה צִנְיִן וְאֶחָד
עֲמָס שֶׁאֵין עֲלָיו כּוֹיִת בְּשָׂר דְּקָאָמֶר הָיָה קָאָמֶר אֵין עֲלָיו בְּשָׂר
מִבְּחוּץ וְיֵשׁ בְּמוֹכוּ מוֹחַ מִבְּפִנֵּינִים וּבְמִקּוֹם שְׂצִירָה וְאִשְׁמַעֲיִין דְּלִבְיָלָת
מוֹחַ אֲחִילָה הָיָה: **וְהַסְנִיָּא.** בְּנִיחוּתָא דְּאִסּוֹר לִשְׂצִיר עֲמָס שְׂצִיבוּ
מוֹחַ וְלֹא אֲמַרְיִין לִימִי עֶשֶׂה דּוֹאכְלוּ
אֵת הַבָּשָׂר וְדִפְחָה אֵת הַתַּעֲסָה
דְּשְׂצִירָה: וּמָה אֲנִי מְקִיִּים וְאֶחָד
אֵת הַבָּשָׂר בְּבָשָׂר שְׂעַל הָעֲמָס. אֶחָד
מוֹחַ לֹא דְלִיכָא לְאֻקְמָה בְּמוֹחַ נְמִי
וְעַל יְדֵי גַחְלַת דְּלֹא מְזַרְיָךְ לִיָּה קֶרֶף
מִילְתָא דְּלִמִּי צֶה לִיְדִי תַקְלָה דְּלִימָא
פִּקְעִ: שְׁאֵין תַּלְמוּד לומֶה. שְׁלֹא
הוֹרֵךְ לְלַמֵּד אִסּוֹר שְׂצִירָה: **אֶחָד**
שִׂימָא מְקָאָמוּ. וְזִרְיָךְ לְחַתּוּן אֵת
הַיּוֹאֵל: חוּסָךְ. אֵת הַבָּשָׂר כְּצִיב
אֵינְקֶרְנִי: **עַד שְׁמֻגִיעַ לַעֲמָס**
הַבָּשָׂר שְׁלֹא יֵאָל: **עַד**
שְׁמֻגִיעַ לְפִרְק. שְׁמַחְסְרִין שֶׁסְ שִׁי
עֲמָמוֹת: וְחוּסָךְ. אֵת הַפִּרְק וּמַשְׁלִיךְ
אֵת הָעֲמָס שִׂימָא מְקָאָמוּ וְאֶחָד בְּשָׂר
הַנִּקְלָךְ: **קִלְלוֹן צֶה פּוֹרְסָא.** בְּמִקּוֹם
שְׂצִירָה כְּצִיב: **מִשּׁוּם פִּקְע.** שְׁמָא
יִפְקַע וְיִשְׂבֵּר תַּחַת הַבָּשָׂר כְּשִׂירָה עַל
מִקּוֹם הַקְּלוֹף: **כְּנֻלִּים.** דְּרוּדִי"ל שֶׁל
הִידִי (יד) דֵּשׁ צוּ מוֹחַ מִתּוֹכוּ לֹא מֵהִינָא
לִיָּה קֶלִפָּה: **מַעֲמָאִין אֵת הַיִּידִים.**
מִרְבֵּנָן: **הַד אִמֵּר מִשּׁוּם תַּשְׁדִּי**
כְּדוּפָה. שְׁחֻשְׁדִּין לִפְגַּל קֶרְבֵּן מִשּׁוּם
אִיבָה גּוֹזֵר עַל הַפִּיגּוֹל שִׁיעֲמָא אֵת
הַיִּידִים כִּדֵּשׁ שִׂימָא זֶה קֶרֶן לִלְהַטִּיב
יְדִיו קֹדֶם שִׁיעַ בְּקֻדֶּשׁ וְיִטְרִיחוּסוּ:
וְהַד אִמֵּר מִשּׁוּם עֲלָלִי כְּדוּפָה.

המתעללים באכילת קדשים וגזר
טומאה על הנותר כדי להטריחו
עליהם: **מר מסני**. טעמא דדי'
חשדי אפיגור ומר מסני טעמא
דידיה עילי אגותר: **מר מסני**. בין
פיגול בין נותר בכזית גזר רבנן
לדעומא: **כאיסורו**. כשיעור איסור
אכילתו שהוא חייב עליו בכזית:
טעומאסו. כשיעור טומאת אוכלים
לדאורייתא בכזית: **הא קא מיטמי**.
פיגמי מחמת מגעו של יוצא המחזור
לו: ומסני **טומאס** בית הספרים
היא. כל מגע חיבור בית הספרים
שאין מקום מגעו נראה. וטומאס בית
הספרים נפקא לן במסכת נדה דלא
מיטמיא מוידיו לא טעף במים) צפ'
יוצא דופן (דף מג.) דשניין נגיעה
בידים שהן בגלוי: **ולרבינא דאמר**.
צפרק בהמה המקשה (חולין עג.)
לגבי מגע חיבור לזכלים כחלן
דמפתרי דמו ולא היו חיבור ולא
מגע בית הספרים מיקרי: **דליס**
ציה דויס. צאותו קצת: **שיא**
מחבורה לחבורה. לקמיה^ה מפרש לא
תעשה דליה: **מאי לאו טהור**.
מלטמא: **ואסור**. לאכול כשאר יוצא
חוץ למחילה דמחילת פסח מקום
אכילתו היא ואפילו הכי קמני
טהור: **לא טהור ומוסר**. דלא
פסול יוצא אית ציה אבל יוצא חוץ
למחילה לעולם אימא לך דמטמא:
הרי זה בלא תעשה. כדאמר ° צפרק
כל שעה (נעיל דה.) לא יוכל כי קדש
הסי' כל שבקדש פסול בא הכבוד ליתן
לא תעשה עליו אכילתו אלמא יוצא
חשיב ליה ועפי' הכי קמני טהור:
בשלמא למאן. דמסני אפיגול

ונותר כביצה מצי לתרוצי לגזור טומאה נמי אינא והאי דקת תעשה מכלל לאיכא כזית: וריזין הן. שיש רבים ומזרזים ט זה אה

מִן הַמּוֹחַ. שֶׁס. ה. אַע"ג דְּבִלְאוּ הִכִּי אִיכָא לֹא דְבִל תּוֹתִיר. תּוֹס' סְנֵהרִין מֵת. ד"ה מִשְׁמִשְׁן.
בִּשְׁעַת פְּרִישְׁתָּן כִּיּוֹן שִׁבְכָה נִפְרֵד. תּוֹס' שֶׁלָּן. I. [ד]הֵתָם לְעִנְיֵן אִיסוּר שְׁבַת מִיִּירִי. שֶׁס.

[illegible]

אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח. הכא מוזרי
שאינו פשוט קודם וכן צ"ה החולק (בימות תה). כל הנשים
גלא ינשאו עד ג' חדשים אחת צמולות ואחת אלמנות כו' תנא נמי
צרישא צמולות שאינו פשוט והיאך לדיכא פלוגתא קו קאי אקרא דרשא
להזכיר פשוט מוסר כהניא דרשא

השנה (דף כט:) דתנן אמר רבי אלעזר לא התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין אלא ביצנה אמרו לו א' יצנה ב' כלומר כמו שפסוק לך שמוקעים ביצנה כך כל מקום שיש צ"ד וכן צצצא קמא (דף כ:) אחד צור וכן שית ומערה דקאי ארסא דכתיב צור וכן בצוטה (דף מג.) אחד הצונה ואחד הלוהק ב' וכן צ"ק דסוכה (דף כ.) גבי א' גדולה וא' קטנה כו' (י"ט:)

כשהוא אומר ועצם לא ישרבו ב
בפסח שני ב'ו'. צ"ל דס חטאת צוזחיס
(דף י"ז) יליף מהכא דלין עשה דומה
ל"ת בקדשים מדכחז רחמנא גזי פסח
ועצם לא תשברו צו וקשה היכי יליף
מינה ואמאי נמי לריך קרא הכא הא
צעינדא דמיעקר לאו לא מקיים עשה
וועדו דקשה לרש"י דהכא אפטר
לקיים שניהם על ידי גומרתא דהשוקר

בַּעֲמֻת אִין צו מִשׁוֹם שְׂבִירַת עֵלֶם
וְקִימָה לָן (א) דְּהִיא יְדִיבֹל לְקִיִּם שְׁנִיִּם
לֹא אִמִּי עֵשָׂה וְדָמִי לִ"ם וְמִדֵּין רִבּוֹנִי
חִיִּים לִנְשָׂא" (ב) לְדַרְצָא שְׁפִירָה לְעִיל
בְּגִמְרַתָּא אֲסֹר מִשׁוֹם הַפֶּסֶק דְּחֻשָּׁה
אִמִּי שְׁפִירָה : י' מִשְׁרֵי חֲשֵׁרִי בְּחֻשָּׁה

וה' אמר כי לא יחשוש לעשות בטומאה
לדלף לרשעים חמירה להוטומאה
כדמרגין ציומא (דף כג.) ללמד
שחמורה עליה טהרת כלים יותר
משפיכות דמים: **טומאת בית**
הסתרין היא. וא"ת המיני' לרי' ויפי'
אלא לרי' מאיר דפליג עליה ומיימי'

לה צפ"ו בהמה המקשה (חולין עב:) דאית ליה דמטמא מאי איכא למימר וי"ל דקיימא לן כר' יוסי לגבי ר' מאיר: ו**לרבינא** דאמר חיבורי אובבין כמאן דמפרתי בו, ואת"ל נלא רבינא מילא דס"ד דלאיכא שיעור לטמוי במה שיהא לחון הוה מני לאקשוי דמסקינן צפרין בהמה המקשה (סע) דמודה ר' יוסי בשלש על שלש הצלות

לילה טובמאת סתרים
לא מטמייא ולרבינא
או חיבור הוא וכמאן
א למימר הא קנגע
א למאן דמתני כזית
דמתני כביצה דלית

כמו וצירושלמי מוקי בחומך ומשלך
במעט מעט: **דבני** חבורה וריון
חן כי קמיעיא לן יוצא דקדשים.

וא"ת דב"ץ המואל תפילין (שיריוני קא)
משמע איפכא דקאמר כהנים ורזין
הן אמרינן בני חבורה ורזין הן
לא אמרינן ותיכר ר"י ללא דמ"י דגבי
בני חבורה שייך למיגזר טפי שמה יחסה
מלגבי כהנים דהא מילתא לא שייכא
לפסח כלל אצל צמדי דשייך לפסח כגון
יולא ורזין בני החבורה יומר מכהנים:

הפסח לא מיבעיא לן
ה מאי טעמא "בני חבורה זריזין הן ומזהר זהירי
לן ביוצא בקדשים מאי תיקו ומוציא בשר פסח
מחבורה

הטעור גדליכא כבינה: מאי איכא למימר. מדקמני האוכלו בלא
ה מלהויא ולא אינטריך לאחמורי עליהו שלא יבואו לידי יציאה:

מחזור
אילונו בכיות, אף איסור נעצות לבוש, וחד אמר כביצה כטומאת אוכלין. איבער לה בשבט
גורו בו טומאה אל. ואחנין למפשע לה ממחני' דחנן אבר שיצא מקצתו חוץ כו' ויא
ומפרישו חן הבשר הנשאר אחר מבפנים מוא, חר, עז הפליט שבפנים נטמא מן הבשר שיש
בזה פרוק המזה המקשה לילד. ולשם רבינא מפריק אילוי מיתא רב חסדא חורלין כמאן
ושנתיא דא דחנן אבר חוץ כבשר ומפרישו מזה שפפנים כשר, כזמן שאין כשר חוצא
מטוהר ומותר הוא. ולא כתיב כי לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה. וזה דרשיתו חוצא
מטוהר אשר יוצא כמא בלא אל, איכל, לכל לרבות חוצא, והבשר כל חטור איכל בשר, דלר
שש אולת חן המחבית, חן עזר כשר מושק יוצא, דחל דית כי כביצה. אל למאן דבעי חר
גורו בו טומאה, דלר חבורה ורזין, חן אל מעבין לו יוצא כביצה. ועלה בתקין.

עין משפט
נר מצוה

בַּח א מ״י פ״י מהל'
ק״פ הלכה ג:
צמ ב מ״י פ״ח מהלכות
אבות הטומאה
הלכה ג]:
במ ג מ״י פ״ט מהל'
ק״פ הלכה ב:
ק ד מ״י פ״ח מהל' אבות
הטומאה הל' ה:

תורה אור השלם

- בבית אחד יאכל לא
ותוציא מן הבית מן
החבש והצד ועצם לא
תשברו בו: שמות יב מו
ואכלו את הבשר
ללילה הזה צלי אש
על מררים
אבלה: שמות יב כ
לא ישאירו ממנו עד
תקר ועצם לא ישברו בו
ככל חקת הפסח ועשו
אתה: כמדבר ט יב

לְעִזֵּי רֵעַ"י

ידידוני"ל. עצם הירך.
(חרץ).

רבינו חננאל

שמעני ר' קישקו
תחת, אחד עצם שיש עליו
קוץ, כשיקבוקו
הוא נשבר, ואחד עצם שאין
לשם לוית חשב מכחיו שיש
בו כוח מוח בפנים, יש בו
השמות
הכרת עצם
ואולי הוא נוצע אל
ששבור בו אחד עצם שיש
בו מקום שחידו,
אחד עצם שאין בו
השמות (שבת), ומה אני
קובץ ואסלתי אתי הבשר
נגו, ואסלתי אתי (ואמר)
הוא עצם שיש בו מוח
אחד עצם שאין בו מוח
ויכח, ומותבין חוב לרש
קישקו אבר שיש בו
השמות, וקישקו נמצא
יש קוץ וירושלם נמצא
הוא חתך בבשר דר שמעני
עצם ומפרשי בן הבר
עצם שיש בו בשר ששאר
הוא יצא וקישקו, ומה
לכומר מפרשי
מכסר שלא יצא, מפשטו
מן עצם דר שמעני לפרק
הוא נמצא
ומפושטת תלוי בפסח
הוא (עצם מחורב, על
העצם, ושרוף בבשר שיש
העצם עצו, והאצו הבשר
המפשטין מן העצם כשר
לדבריו
קישקו ליפה דר הפסח
אלו הוא שבת העצם
הוא מקום מן (והוא)
ויכח, הלבון בן
נוטל ולא שאיר באותו
קישקו יש רישבן עצם
הוא שיש בו חישבן מוח
לכומר, ששבור
עצם שיש מתפרק מן
סידה אל אסר, חישבן
נמצא ליפה הדס מכח
הוא (עצם) ליפה חרפק,
הוא שיש בו חישבן אבר
קישקו כשר חן הנה
סוף קמחין דר והגל
החור והטמא ממשאן

בן טומאה משום חשדי
הונה שלא יחשדו הנוגע
בו כי אכלו נגע בו, הלכך
זורו בו טומאה שלא יבוא
ליגע בו כלל. וחד מתני
גמורא מפני שנתעצלו בו
הניחורו להיות נותר. חד
מתני כית מטמא אידם.
אומר אילתו ממה אומר

צא חוץ למחיצתו ונפסל
ת גזרו בו אע"פ שחותכו
שנינן נגיעת הבשר בבשר
דקי דמי וקא נגעו אהדדי,
ת דלא נחתא ליה טומאה
ת שבירת העצם לא פסול
בשר הפנימי שהוא מותר
בזית הוראלי והאוכלו בלא